

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214203464
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214203464.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a JUDr. Ayše Pružinec Erenovej, v právnej veci žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35 937 874, so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, proti žalovanému: F. B., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. Q. XX, XXX XX B., o zaplatenie 435,97 eur, o čiastočnom späťvzátí žaloby žalobcom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16.09.2015, č.k. 8C/240/2014-40, jednomyseľne takto

rozhodol:

Odvolací súd späťvzatie žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur, pripúšťa, rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16.09.2015, č.k. 8C/240/2014-40 v zamietajúcom výroku v časti 23,70 eur zrušuje a konanie v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur z a s t a v u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo zvyšnej časti p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I) a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci právne odôvodnil ust. § 460, § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 10 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1, 2 a 3, § 58 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní (ďalej len „Zákon č. 273/1994“), účinného od 01.01.1995, § 19 ods. 11 a 12 zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon č. 580/2004“) v znení účinnom k 01.01.2005 a vecne tým, že žalobe žalobcu nemožno vyhovieť, nakoľko žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že v prípade, ak poručiteľovi vznikol dlh na poistnom, takýto záväzok smrťou nezaniká a Občiansky zákonník nevylučuje, aby žalobca podal žalobu na všeobecný súd smerujúcu proti dedičovi poručiteľa. I keď mal za preukázané, že žalovaná je dedičkou po poručiteľovi T. J., Z.. XX.XX.XXXX, žalobca v konaní nepredložil platobný výmer preukazujúci, že poručiteľ v rozhodnom období skutočne nezaplatil poistné na zdravotné poistenie, resp. uhradil poistné v nesprávnej výške a nevedel, či poručiteľ prípadne podal proti platobnému výmeru odvolanie a ako bolo o odvolaní rozhodnuté. Dal zároveň do pozornosti, že žalobca v priebehu konania nezrejmil, na základe akého dôvodu sa poručiteľ považuje za platiteľa poistného, keďže príslušné zákonné ustanovenia účinné v období, kedy mal poručiteľovi vzniknúť dlh na poistnom predpokladali, že pokiaľ platiteľ poistného, resp. štát nevykázal poistné vôbec alebo ho vykázal v nesprávnej výške, príslušná poisťovňa mu mala

predpísať poisťné platobným výmerom. Ďalej nemal za preukázané, či si žalobca proti poručiteľovi za jeho života uplatnil pohľadávku titulom dlžného poisťného. Vychádzajúc z toho, že príslušné zákonné ustanovenia účinné v časovom období, kedy mal poručiteľovi vzniknúť dlh na poisťnom predpokladali, že pokiaľ platiteľ poisťného, resp. štát nevykázali poisťné vôbec alebo ho vykázali v nesprávnej výške, príslušná poisťovňa predpíše poisťné platobným výmerom, mal za to, že žalobcom predložený výpis dlžného poisťného zo dňa 04.02.2014 (III. Saldo detailné za obdobie od 01.10.1995 do 04.02.2014), nie je dostatočným dôkazom preukazujúcim dôvodnosť uplatneného nároku. Vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a vyhodnotil, že žalovaná mala plný úspech v spore. Nakoľko žalovanej nijaké trovy nevznikli, súd prvej inštancie jej ich náhradu nepriznal.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorého súčasťou bolo späťvzatie návrhu v časti o zaplatenie 23,70 eur a žiadosť, aby súd rozhodol vo zvyšku dlžnej pohľadávky vo výške 412,27 eur. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) a taktiež že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.). Uviedol, že dňa 01.04.2015 mu bola doručená výzva súdu prvej inštancie, aby predložil výkaz nedoplatkov, na ktoré súdu oznámil, že platobný výmer, resp. výkaz nedoplatkov nebol vydaný. Uviedol, že dlžné poisťné vyplývajúce z neodvedeného preddavku na poisťnom si môže uplatniť voči platiteľovi poisťného výkazom nedoplatkov a tiež sa môže pri uplatňovaní nároku obrátiť na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, avšak v oboch prípadoch tak môže konať len voči platiteľovi poisťného. Žalovaná sa stala v rámci vyporiadania dedičstva po poručiteľovi dlžníkom zdravotnej poisťovne, nie však platiteľom poisťného, voči ktorému môže byť predpísaný platobný výmer, resp. vydaný výkaz nedoplatkov na dlžné poisťné. Mal tak za to, že si z tohto dôvodu nemôže uplatňovať vzniknutú pohľadávku inak ako súdnou cestou, keď žalovaná nie je v postavení platiteľa poisťného ale v postavení dlžníka. Uviedol, že povinnosť platiť poisťné vyplývala poručiteľovi zo zákona č. 273/1994 Z.z., keďže bol evidovaný ako samoplatiteľ v období od 01.10.1994 do 24.10.1995 a v období od 01.06.1997 do 03.12.2002. Výška preddavkov poručiteľa sa rovnala minimálnym preddavkom na poisťné platné v danom čase, pričom poručiteľ nepoukázal ani jednu platbu na preddavky na verejné zdravotné poistenie. Mal tak za to, že súd prvej inštancie mal dostatočne preukázané, že poručiteľovi vznikla povinnosť platiť poisťné na verejnom zdravotnom poistení, pričom z výpisu z dlžného poisťného (III. Saldo detailné za obdobie od 01.10.1995 do 04.02.2014) bolo možné identifikovať v akej výške bol povinný platiť preddavky na zdravotné poistenie, ako aj obdobie. Vzhľadom k uvedenému žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

6. Krajský súd v Bratislave o odvolaní žalobcu rozhodol uznesením zo dňa 30.06.2016, č.k. 7Co/73/2016-59 (v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p.) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil (výrok I), určil, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Žellova 2, Bratislava (výrok II) a rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Mal za to, že žalobcom uplatňovaný nárok vznikol v dôsledku nezaplatenia poisťného poistencom, teda nesplnením nárokov z práva verejného a nie z práva súkromného. Tento charakter pohľadávky zostal zachovaný a nemôže sa zmeniť ani v prípade, že sa postupuje alebo prechádza zo zákona na iný subjekt. Ustálil, že pri vymáhaní nároku nie je zdravotná poisťovňa s platiteľom poisťného v súkromnoprávnom vzťahu, a preto o danom nároku má právo rozhodnúť Úrad pre dohľad nad zdravotnou poisťovňou.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29.01.2019, č.k. 8 Cdo 15/2018-109, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.06.2016, č.k. 7Co/73/2016-59 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, a to z dôvodu odňatia možnosti žalobcovi konať pred súdom, keďže odvolací súd konanie zastavil pre nedôvodný nedostatok podmienky konania, a to právomoci súdu vec prejednať a rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd poukázal na právne závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2014 sp. zn. 4Cdo/421/2013 a na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2016, sp. zn. Snj 39/2014.

8. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. Nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 30.06.2016, č.k. 7Co/73/2016-59 bolo dovolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 454 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.) zohľadniac, že podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo odvolaním možné napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ to nevylučoval zákon (§ 201 v spojení s § 202 O.s.p.). Odvolanie bolo prípustné proti rozhodnutiu len z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p.. Preto odvolanie žalobcu vyvolalo v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.) a rozhodnutie bolo možné podrobiť meritórnemu odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodol odvolací súd po nadobudnutí účinnosti C.s.p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

11. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 C.s.p., keďže nepovažoval za potrebné zopakovať ani doplniť vykonané dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.) a po vyhodnotení skutočností uvádzanými žalobcom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Podľa § 370 ods. 1 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

13. Podľa § 370 ods. 2 C.s.p., súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

14. V prejednávanej veci zobral žalobca svoju žalobu späť, a to v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.11.2015, teda po tom, ako súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, avšak skôr než jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Odvolací súd listom zo dňa 14.05.2016 vyzval žalovanú, aby sa v lehote do 10 dní od doručenia výzvy vyjadrila, či súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby v časti o zaplatenie 23,70 eur. Žalovaná sa v stanovenej lehote ani doposiaľ k výzve súdu nevyjadrila. Keďže žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur späť v čase po rozhodnutí súdu prvej inštancie rozsudkom, avšak skôr než rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol (v tejto časti) právoplatnosť, a žalovaná nemala voči späťvzatiu žaloby v tejto časti žiadne námietky (neoznámila vážne dôvody, pre ktoré s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasí), odvolací súd), odvolací súd podľa § 385 ods. 1 C.s.p. postupoval v zmysle § 370 C.s.p. a pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur; rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku v časti 23,70 eur zrušil a konanie v časti o zaplatenie sumy 23,70 eur zastavil.

15. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 273/1994 v znení účinnom od 01.01.1995 do 31.12.2004, príslušná poisťovňa predpíše samostatne zárobkovo činnnej osobe, spolupracujúcej osobe, osobe uvedenej v § 10 ods. 2 a štátu uvedenému v § 10 ods. 6 platobným výmerom poistné, ak tieto nevykázali poistné vôbec alebo ho vykázali v nesprávnej výške.

16. Podľa § 77a ods. 1 zákona č. 580/2004, na konanie a rozhodovanie o pohľadávkach z verejného zdravotného poistenia sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 77a ods. 2 zákona č. 580/2004, ustanovenie odseku 1 sa použije rovnako na rozhodovanie o pohľadávkach na poistnom a poplatkoch z omeškania, ktoré bol platiteľ poistného povinný uhradiť podľa predpisov účinných do 31. decembra 2004.

18. Podľa § 85h ods. 1 zákona č. 581/2004 o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon č. 581/2004“), zdravotná poisťovňa uplatňuje výkazom nedoplatkov nárok na dlžné poistné, nárok na poplatok z omeškania z neodvedeného alebo oneskorene odvedeného poistného na zdravotné poistenie, na ktoré mala zdravotná poisťovňa nárok podľa predpisov účinných do 31. decembra 2004.

19. Podľa § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiteľa a za poručiťelove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťelovou smrťou.

20. Podľa § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak je viac dedičov, zodpovedajú za náklady poručiťelovho pohrebu a za dlhy podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli, k celému dedičstvu.

21. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému odvolacieho dôvodu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na neunesení dôkazného bremena žalobcom, a to najmä na nepredložení platobného výmeru preukazujúceho, že poručiťel v období od 01.10.1995 do 01.03.2005 (ďalej len „rozhodné obdobie“) nezaplatil poistné na zdravotné poistenie, resp. uhradil poistné v nesprávnej výške.

22. Pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby bolo zásadným posúdenie, či návrhom uplatnený dlh poručiteľa je vymáhateľný, teda či voči nemu bol vydaný právoplatný výkaz nedoplatkov alebo právoplatný platobný výmer, nakoľko smrť poručiteľa má v zmysle § 460 a § 470 Občianskeho zákonníka za následok vznik povinnosti dedičov uhradiť dlhy poručiteľa len z pohľadávky predpísanej poručiťelovi právoplatným výkazom nedoplatkov alebo právoplatným platobným výmerom. Vymáhateľná pohľadávka na poistnom, teda pohľadávka odvodená od povinnosti platiť poistné na zdravotné poistenie, vzniká až právoplatnosťou výkazu nedoplatkov alebo právoplatnosťou platobného výmeru. V konaní nebola spornou skutočnosť, že žalobca nevydal voči poručiťelovi platobný výmer, čo vyplýva aj z obsahu podaného odvolania, v ktorom žalobca uviedol: „voči poručiťelovi nebol vydaný výkaz nedoplatkov, resp. platobný výmer“. Vzhľadom k tomu, že počas života poručiteľa nebol voči poručiťelovi vydaný právoplatný výkaz nedoplatkov alebo právoplatný platobný výmer, a teda o nároku žalobcu na neuhradené poistné voči poručiťelovi nebolo počas života poručiteľa právoplatne rozhodnuté, nárok žalobcu na zaplatenie neuhradeného poistného na zdravotnom poistení zanikol smrťou poručiteľa a nemožno ho predpísať dedičom ani ho od nich vymáhať. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2016, sp. zn. Snj 39/2014 v ktorom je uvedené : „Nárok zdravotnej poisťovne na neuhradené poistné, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté, zaniká smrťou poistenca a nemožno ho už predpísať dedičom ani ho od nich vymáhať“. V zmysle záverov citovaného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že pohľadávka žalobcu zanikla a dedením neprešla povinnosť na jej úhradu na žalovanú.

23. Ako nedôvodné odvolací súd posúdil aj námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatnených nárokov, a jeho výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 132 O.s.p. zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie podrobne a náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.6.2016 odôvodnil. Vzhľadom k záverom uvedeným v bode 22 tohto rozhodnutia, bola bez vplyvu na správnosť

záverov súdu prvej inštancie argumentácia žalobcu, že z listinných dokladov, najmä z výpisu dlžného poistného bolo možné identifikovať v akej výške mal porúčiteľ platiť preddavky na zdravotné poistenie, ako aj obdobie, za ktoré tieto preddavky neboli uhradené.

24. Vo vzťahu k listinným dokladom predloženým žalobcom v odvolacom konaní (Prehľad minimálnych a maximálnych vymeriavacích základov, predpisov a preddavkov poistného, Priebeh poistenia ku dňu 04.11.2015 a Prehľad došlých a vrátených platieb za obdobie od 01.10.1995 do 04.11.2015), odvolací súd uvádza. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len za splnenia podmienok uvedených v ust. § 366 C.s.p.. Z obsahu podania žalobcu nevyplýva, že by navrhované dôkazy nemohol navrhnúť v konaní pred súdom prvej inštancie, preto ani nemôže v konaní tvrdiť, že by nemal vedomosť o tom, dokedy bol oprávnený i povinný predkladať všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nakoľko žalobca do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej nenavrhoval vykonať uvedený dôkaz a dôkazy predložil až v odvolacom konaní, odvolací súd mohol takýto dôkaz (novotu) pripustiť (prihliadať naň) len za splnenia podmienok uvedených v § 366 C.s.p.. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy (t.j. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie) iba za podmienok ust. § 366 C.s.p.. Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C.s.p.). Doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie, môže len za podmienok uvedených v § 366 C.s.p., keď pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak - sa týkajú procesných podmienok, - sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, - má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo - ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného potom pre posudzovaný prípad vyplýva, že nové dôkazy navrhované žalobcom v odvolacom konaní, by mohol odvolací súd akceptovať, len ak by sa týkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak by nimi žalobca preukazoval, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V danej veci sa však žalobcom navrhnuté dôkazy sa netýkali procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, a žalobca nimi nepreukazoval ani skutočnosť, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pod takouto vadou sa v zmysle ustálenej súdnej praxe totiž rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorých dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. V danej veci však nedošlo v konaní pred súdom prvej inštancie k porušeniu žiadnych procesných práv žalobcu. Do úvahy napokon neprichádza ani situácia, že by žalobca nemohol tieto dôkazy bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny účastníka civilného sporového konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. situáciu, keď účastník (strana sporu) konania nemohol bez svojej viny skutočnosť alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia. Procesným uplatnením treba pritom rozumieť podanie účastníka (strany sporu), ktorým takú skutočnosť alebo dôkaz označil pre účely jeho zaobstarania, vykonania a vyhodnotenia. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcom navrhované dôkazy potom predstavujú nepripustný prostriedok procesného útoku a procesnej obrany v odvolacom konaní (neboli splnené podmienky na doplnenie dokazovania odvolacím súdom podľa § 366 C.s.p.), v dôsledku čoho na ne odvolací súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal. I v prípade, ak by boli splnené podmienky uvedené v ust. § 366 C.s.p. na to, aby odvolací súd prihliadol na žalobcom predložené listinné dôkazy v odvolacom konaní, vzhľadom k tomu, že uvedenými listinnými dôkazmi žalobca nepreukázal skutočnosť, že nárok voči porúčiteľovi je vymáhateľný, aj vykonanie uvedených dôkazov by nemalo vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku žalobcu.

25. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) vo zvyšnej časti, ako vecne správny podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní mala v plnom rozsahu úspech žalovaná ako aj zo skutočnosti, že zastavenie konania v časti o zaplatenie 23,70 eur procesne zaviniť žalobca. Nakoľko podľa obsahu spisu žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).